

«Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΠΟΥ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΣΕ Ο ΝΙΚΟΣ ΓΚΑΛΗΣ»

Την Τρίτη 7 του Μάη 2013 οι 35 και άνω απανταχού της χώρας κηδέψαμε τη νιότη μας.

Την ώρα που η φανέλα με το Νο 6 υψωνόταν στο κέντρο της Κολυμβήθρας του Σηλωάμ των μεγάλων του ευρωπαϊκού μπάσκετ για κοντά μια 10ετία, την νιώθαμε σαν σάβανο να τυλίγεται πάνω από τη χαμένη μας νιότη. Και τι δε θα έδινε ο καθένας από εμάς τους πιστούς της μπασκετικής μασονίας (πριν γιγαντώσει και γίνει κίνημα) να γυρίζαμε το χρόνο πίσω για μια Πέμπτη απόγευμα, στοιβαγμένοι σαν σαρδέλες στις φιλόξενες σκάλες του Αλεξανδρείου από τις 18:00, να περιμένουμε να ανοίξουν οι πύλες και να πάρουμε θέση για την παράσταση που άρχιζε στις 21:45. Αλήθεια ποια παράσταση απανταχού της Γης άντεξε τόσα και τόσα χρόνια με τον ίδιο πρωταγωνιστή και τα ίδια σκηνικά; Ποιο κοινό αδημονούσε ποτέ για την επόμενη πριν καν τελειώσει αυτή που έβλεπε αποσβολωμένο να εκτυλίσσεται μπροστά του; Ποια συνήθεια (Πέμπτη βράδυ γήπεδο ή μπροστά στην τηλεόραση, Σάββατο μεσημέρι τα ίδια) άντεξε τόσα χρόνια χωρίς να γίνει ποτέ ρουτίνα; Πώς να εξηγήσεις στα παιδιά σου ότι καμιά φορά ο κόσμος κλαίει χωρίς να ξέρει αν είναι από χαρά ή από λύπη, από περηφάνια ή από αναπόληση; Τα μπλουζάκια που φόρεσαν τα παιδιά του τωρινού ΑΡΗ μετά το φιλικό με τη ΛΙΜΟΖ έλεγαν: «Νίκο σ' ευχαριστούμε». Αν ήταν λιγότερο αλτρουιστές, τα παλικαράκια θα έγραφαν στις μπλούζες τους: «Νίκο κοιμόμασταν και ξυπνούσαμε με την αφίσα σου πάνω από το κεφάλι μας». Ποια άλλη αφίσα άντεξε τόσα χρόνια σε παιδικά δωμάτια, ακόμα και όταν αυτά έπαψαν να είναι παιδικά; Νίκο, εσύ που έλυνες τους γρίφους σε κάθε αγώνα απάντησέ μας: πειράζει που προχθές λυπόμασταν που τώρα πια τα παιδιά μεγαλώσανε; Πειράζει που ήμασταν και λίγο θλιμμένοι στη γιορτή σου; Από προχθές είμαστε πια σίγουροι ότι στο γήπεδο να χτυπάς την μπάλα δε θα σε ξαναδούμε, όσο και αν το θέλαμε από τη μέρα που έφυγες και ακόμα πιο σίγουροι ότι θα ζεις για πάντα εντός μας. Θα είσαι η περηφάνια, η μαγκιά, το παράσημο της γενιάς μας . Η πιο τρανή απόδειξη ότι δεν πήγε χαμένη.

You did it always your way, Nick

Σε ευχαριστούμε. Νυν και αεί.

Θεσσαλονίκη, 9.5.2013

Σπύρος Χριστοφορίδης